

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
14 У-уз 1/21
Дана 09.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Мире Стевић Капус, председника већа, Тамаре Брешковић Станишљевић и Зоране Брајовић, чланова већа, са судским саветником Иваном Ивановић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ...,, чији је пуномоћник Јован Рајић, адвокат из Београда, Краља Петра 70/11, против тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије, ради поништаја решења број: 116-01-1/2021-01 од 27.01.2021. године, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа, одржаној дана 09.05.2022. године донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Жалбене комисије Владе Републике Србије број: 116-01-1/2021-01 од 27.01.2021. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени орган Жалбена комисија Владе Републике Србије да тужиоцу А.А. из ..., накнади трошкове управног спора у износу од 17.870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, са законском затезном каматом од извршности пресуде, па до коначне исплате.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца, изјављена против решења Дисциплинске комисије Агенције за заштиту животне средине број: 116-04-2/2020-05 од 18.11.2020. године, као неоснована (став први диспозитива) и одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова ангажовања адвоката за састав жалбе, као неоснован (став други диспозитива). Ставом првим диспозитива ожалбеног решења тужиоцу, државном службенику у радном односу на неодређено време у Агенцији за заштиту животне средине, распоређеном на радно место начелника у Одељењу за

контролу квалитета ваздуха у Сектору за контролу квалитета и стање животне средине, у звању виши саветник, изречена је дисциплинска мера: престанак радног односа, на основу члана 110. став 2. тачка 5. Закона о државним службеницима, због теже повреде дужности из радног односа “неизвршавање или несавесно, неблагоприятно или немарно извршавање послова или налога претпостављеног” из члана 109. став 1. тачка 1. Закона о државним службеницима, због тога што је учинио пропусте у организацији посла у оквиру Одељења за контролу квалитета ваздуха којим руководи. Наиме, није обезбедио адекватно одржавање и заштиту већине мерних станица које су недопустиво запуштене, јер чињенично стање на терену указује на то, као и да се не зна тачно ко све располаже кључевима за улазак у исте, чиме је угрожена њихова безбедност тј. безбедност имовине Републике Србије, а самим тим и процес рада тих станица. Притом није обавестио писменим путем своје претпостављене о отежаној реализацији планираних послова на терену, што је по систему хијерархије био у обавези да уради. Такође, као руководилац Одељења нема задовољавајући односно примерен однос, као и пословну комуникацију како са подређенима у овом Одељењу тако и са надређенима. Поред тога, млађим колегама не пружа информације и инструкције које су од виталног значаја за обављање теренских послова или их даје са закашњењем. Ставом другим диспозитива ожалбеног решења одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Тужбом поднетом Управном суду дана 08.03.2021. године, преко пуномоћника, тужилац је оспорио законитост решења туженог наводећи да је чињенично стање наведено у решењу првостепени орган утврдио искључиво на основу исказа два сведока и неколико приложених email-ова запосленог млађег саветника Б.Б.. Истакао је да је једини мотив вођења дисциплинског поступка, који је резултирао дисциплинском мером престанка радног односа, а потом и доношењем решења о престанку радног односа, претходно узбуњивање извршено од стране тужиоца. Дисциплински поступак и изречена дисциплинска мера представљају штетну радњу због узбуњивања претходно извршеног од стране тужиоца. Тужилац је извршио узбуњивање на начин предвиђен Законом о заштиту узбуњивача, откривањем информација о неправилностима у вези са неусклађивањем критеријума за мерење квалитета ваздуха, загађењу ваздуха у Бору и незаконитом прекорачењу емисија CO₂ и то следећим email-овима: од 29.10.2020. године, послатом послодавцу, где В.В., помоћника директора, обавештава да мора да буде упућена о стручној неусклађености око критеријума за мерење квалитета ваздуха; од 31.12.2019. године, у ком упозорава В.В., помоћника директора и фирму Г.Г. из ... на прекорачење концентрације CO₂ које се дешава 18. пут те године; 21.12.2019. године, у ком указује В.В., помоћнику директора и фирми Г.Г. из ... на још један еколошки инцидент, 17. у тој години, где су забележене концентрације материјала опасних по здравље људи у Бору и то 6 непрекидних сати регистрованих у градском парку у Бору, те захтева предузимање неопходних активности; од 17.12.2019. године, у ком упозорава послодавца В.В., помоћника директора и фирму Г.Г. из ... на још једну епизоду о загађености ваздуха у Бору, опасну по здравље; од 09.09.2019. године, у ком указује В.В., помоћнику директора, фирми Г.Г. из ... те државним службеницима у Министарству заштите животне средине и то Д.Д. и Ђ.Ђ., на опасно прекорачење концентрације CO₂ у вредности од чак 1.300 мг/м³ у Бору; од 29.06.2019. године, у ком указује фирми Г.Г. из ... и Е.Е., градском службенику за заштиту животне средине при Градској управи града Бора, о повећању загађености ваздуха у Бору опасном по здравље; од 26.06.2019. године, у ком указује фирми Г.Г. из ... и Е.Е., градском службенику за заштиту животне

средине при Градској управи града Бора, о повећању загађености ваздуха у Бору опасном по здравље. Осим тога, сматра да је решење туженог незаконито и са разлога што је тужени пропустио да утврди да је првостепени орган прекршио императивну одредбу члана 109. став 4. Закона о општем управном поступку на штету тужиоца, будући да је првостепени орган позив за усмену расправу за 13.11.2020. године тужиоцу доставио дан раније, 12.11.2020. године у 15,50 часова, након истека радног времена, док му је комплетну документацију за усмену расправу доставио слањем на приватни email, након истека радног времена, такође 12.11.2020. године, због чега је тужилац био онемогућен да пружи квалитетну одбрану на јавној расправи. Посебно је нагласио да је одмах на почетку усмене расправе тражио одлагање због тога што му није омогућено да се адекватно припреми, што је првостепени орган одбио. Осим тога, супротно наводима туженог, првостепени орган није правилно, истинито и потпуно утврдио све чињенице и околности које су од значаја за законито и правилно поступање у овој управној ствари, у смислу члана 10. Закона о општем управном поступку јер су кључне чињенице у поступку утврђиване неадекватним доказима или су паушално утврђене, док у првостепеном управном поступку није изведен ниједан доказ предложен од стране тужиоца. Стање мерних станица у Србији, за чије одржавање је, према налажењу туженог, био одговоран тужилац, утврђено је искључиво на основу изјаве сведока Б.Б., млађег саветника код првостепеног органа, запосленог на радном месту: подршка пословима инвентара загађујућих материја у ваздуху за област Индустрија и примена растварача у Групи за инвентар загађујућих материја у ваздуху у Одељењу за Национални регистар извора загађивача, који је, према сопственом казивању на записнику са усмене расправе од 13.11.2020. године, одређен да помогне Одељењу за контролу квалитета ваздуха у физичким пословима на терену због епидемије COVID-19. Из његовог исказа првостепени орган утврђује да тужилац није обезбедио адекватну заштиту већине мерних станица, јер је на терену ситуација таква да се не зна тачно ко све располаже кључевима за улазак у исте, као и да су мерне станице запуштене, што указује на то да нису адекватно одржаване. Међутим, ни првостепени орган ни тужени не наводе основ по ком је тужилац у обавези да адекватно одржава мерне станице односно нејасно је на основу ког доказа је ова његова обавеза утврђена. С тим у вези, истакао је да је његова обавеза, као начелника Одељења за контролу квалитета ваздуха, била да координише рад лица на терену и сервисера који су задужени да одржавају мерне станице у исправном стању, што је одговорно радио док је био запослен у Агенцији за заштиту животне средине. Тужени у решењу не пружа никакве разлоге у вези са жалбеним наводима тужиоца у вези са стањем мерних станица у Србији, већ само паушално наводи да је првостепени орган правилно утврдио све релевантне чињенице и правилно извео доказе. Супротно оваквом ставу туженог, тужилац сматра да се стање мерних станица не може утврђивати саслушањем сведока Б.Б. будући да он очигледно не располаже стручним знањем да цени њихово стање. Да би утврдио ову чињеницу, првостепени орган је био у обавези да изврши утићај на лицу места, сходно члану 133. Закона о општем управном поступку, или одреди вештачење, сходно члану 128. истог закона или да прибави извештај о стању мерних станица од калибрационе лабораторије првостепеног органа или сервисера ових уређаја, фирме Ж.Ж., која је редовно ангажована од стране првостепеног органа да одржава и сервисира мерне станице. Посебно је указао на чињеницу да из извештаја калибрационе лабораторије првостепеног органа од 19.11.2020. године о стању мерних станица произлази да је стање у мрежи одлично. Наиме, из навода овлашћеног лица 3.3. из калибрационе лабораторије, након увиђаја на терену, утврђено је да је код 98%

уређаја затечено мерење у потпуности у складу са референтним методама, радни параметри свих анализатора су у потребним опсезима, интерна провера нула је одлична, што значи да су редовно мењани материјали који за то служе (слика гел, пурафил и активни угаљ), такође и интерна провера span-а је омогућена захваљујући боцама које су доступне на свим станицама, што је важно за даље праћење мерења анализатора, редовно су мењани усисни филтери и вођена је уредна евиденција о одржавању на свакој станици. Осим овога, на свим станицама су исправни клима уређаји и стабилни су услови радне средине. Такође, управни органи не наводе шта подразумевају под запуштеношћу већине мерних станица, да ли се мисли на њихов неисправан рад, шта се подразумева под већином мерних станица и на које мерне станице се тачно мисли, шта се подразумева под адекватном заштитом мерних станица, које стручно знање о наведеном поседује запослени Б.Б.. Коначно, није тачно да се не зна ко располаже кључевима за улазак у мерне станице будући да се зна ко једино њима може приступати, а то су техничари, сервисери, начелник и шеф одсека или друга лица уз одобрење или присуство надлежног органа из Агенције за заштиту животне средине. У вези са чињеницом да тужилац наводно има непримерен однос и лошу пословну комуникацију са запосленима у Одељењу за контролу квалитета ваздуха, првостепени орган је, супротно одредби члана 10. Закона о општем управном поступку, ову околност утврђивао из исказа два запослена и истовремено је одбио предлог тужиоца да се на ову околност саслушају као сведоци лица која су запослена у Одељењу у ком је тужилац радио. Остало је потпуно непознато са којим надређенима тужилац наводно има лошку комуникацију, а није познато ни шта значи термин “па и шире”. Првостепени орган је закључио да тужилац не поседује организационе и лидерске способности, па у вези са овим напомиње да је на позицији начелника овог Одељења од априла 2017. године, а на ову позицију је дошао управо због поседовања ових способности. Супротно наводима управних органа, тужилац је давао информације запосленом Б.Б. у вези са списковима боца и локација, а у складу са његовим задужењима у обављању одређених физичких послова као испомоћ у Одељењу за контролу квалитета ваздуха, а указао је и на чињеницу да се ни у првостепеном ни у другостепеном решењу нигде не наводи које то инструкције тужилац није упућивао Б.Б., што је наводно био обавезан да чини. Остало је непознато и у чему се огледа отежана реализација планираних послова, о каквим планираним пословима је реч, кога је тужилац био дужан да обавести о томе, па сматра да се ради о још једној паушалној оцени првостепеног органа. Закључио је да је решење туженог незаконито јер је у свему потврдио одлуку првостепеног органа, која је донета на основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Истакао је и да је био запослен у Агенцији за заштиту животне средине од њеног оснивања 2004. године, да је један од најзаслужнијих за добре резултате које Агенција остварује и један је од најистакнутијих запослених. Ниједном није дисциплински кажњаван, био је виши саветник у државном органу, што представља највише извршилачко место у смислу члана 35. Закона о државним службеницима и годинама уназад је оцењиван највишим оценама од стране за то надлежног тела и у одговарајућем поступку у државном органу, а приликом оцењивања се осим стручности и резултата рада, вреднује и радно понашање. Са наведених разлога, предложио је да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење као незаконито и обавезе туженог да му накнади трошкове управног спора за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара и трошкове судских такси, са законском затезном каматом од дана извршности одлуке, па до коначне исплате.

Тужени је у одговору на тужбу оспорио тужбу и тужбени захтев у целости и остао при свим наводима из образложења оспореног решења. Поводом навода тужбе да дисциплински поступак и изречена дисциплинска мера као и решења управних органа представљају штетну радњу због узбуњивања претходно извршеног од стране тужиоца, посебно указује да наведено није било истакнуто нити у жалбеном поступку нити у поступку пред првостепеним органом. Поред тога, указује и да је питање узбуњивања предмет посебног поступка, који се води пред надлежним судом, те да тужилац није пружио доказ да је наведени поступак и покретно. Предложио је да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је в.д. помоћника директора Сектора за контролу квалитета и стање животне средине у Агенцији за заштиту животне средине поднела писмени предлог за покретање дисциплинског поступка против тужиоца, државног службеника Агенције, број 116-04-2/2020-05 од 05.11.2020. године, због учињених пропуста и недозвољених радњи везаних за рад и радне односе. Потом је в.д. директора Агенције донео закључак о покретању дисциплинског поступка број 116-04-2/2020-05 дана 05.11.2020. године због постојања основане сумње да је тужилац учинио тежу повреду дужности из радног односа “неизвршавање или несавесно, неблаговремено или немарно извршавање послова или налога претпостављеног”, из члана 109. став 1. тачка 1. Закона о државним службеницима. Дисциплинска комисија је формирана решењем број 119-01-31/2020-05 од 05.11.2020. године. Позив за усмену расправу и закључак о покретању дисциплинског поступка тужиоцу су достављени дана 12.11.2020. године до 15,50 часова, усмена расправа је одржана дана 13.11.2020. године са почетком у 9,55 часова, а расправа о већању и гласању одржана је након усмене расправе, истог дана, са почетком у 15,45 часова. На усмену расправу су приступили тужилац и његов бранилац. Тужилац је изјавио да је позив за усмену расправу, закључак о покретању дисциплинског поступка и доказни материјал добио дан раније, после радног времена, што га је онемогућило да благовремено припреми одбрану, па је стога упутио е-mail са молбом да се усмена расправа одложи за 16.11.2020. године у 11,00 часова. Бранилац тужиоца је прекинуо давање исказа тужиоца и изјавио је да је тужилац онемогућен да у овако кратком периоду припреми адекватну одбрану, па је на овакав начин грубо нарушен институт права на одбрану. Предложио је да Комисија расправу одложи, истакао је да као бранилац не жели да учествује у изношењу одбране на овој усменој расправи нити то саветује свом клијенту. Након излагања браниоца, око 11,30 часова, тужилац и његов бранилац су напустили просторије Агенције у којој се водила расправа, након чега је Комисија констатовала да тужилац имао кратак, али довољан, временски период за припрему одбране, тим пре што је тужилац, по укидању службеног е-mailа и службеног телефона знао да ће се против њега покренути и водити дисциплински поступак, а у прилог томе говори и чињеница да је на усменој расправи

користио већ припремљен писани материјал, којим се служио приликом давања исказа. Осим наведеног, Комисија сматра да тужилац приликом уручења позива за расправу дана 12.11.2020. године позив није морао да прими уколико му датум није одговарао, а позив није одбио већ се са својим браниоцем позиву одазвао. Стога је донет закључак да се изведу докази: саслушање сведока И.И. и Б.Б. и читање писмених доказа – предлога за покретање дисциплинског поступка и електронске поште од 17.07.2020. године, 13.08.2020. године, 07.10.2020. године и 08.10.2020. године. Након саслушања сведока, Комисија је одлучила да нема основа за саслушање сведока предложених од стране тужиоца. Након изведених доказа, Комисија је утврдила следеће чињенично стање: тужилац није обезбедио адекватну заштиту већине мерних станица, што је Комисија утврдила ценећи изјаву сведока са усмене расправе, јер је на терену ситуација таква да се не зна тачко ко све располаже кључевима за улазак у исте, чиме је угрожена њихова безбедност, односно безбедност имовине Републике Србије, као и њихов процес рада; у вези са тим, Комисија је придала значај наводима из исказа сведока, који се односе на чињенично стање станица на терену односно да су исте запуштене, што указује на то да нису адекватно одржаване; млађем колеги, сведоку, тужилац није упутио нити давао инструкције, а тражене информације је достављао са закашњењем, иако га је он електронским путем више пута молио за доставу истих, а које су од значаја за обављање теренских послова, што је утврђено оценом навода у email-овима приложеним од стране сведока на усменој расправи; тужилац није обавестио писменим путем своје претпостављене о отежаној реализацији планираних послова, што је по систему хијерархије био у обавези; тужилац, на основу исказа оба сведока, што је Комисија ценила, нема примерен однос, као ни пословну комуникацију са подређенима у свом Одељењу и надређенима, па и шире. У образложењу ожалбеног решења је констатовано да је Комисија на основу оцене свих доказа и резултата целокупног поступка утврдила да тужилац неспорно има одговарајуће квалификације и компетенције за рад, али не поседује организационе и лидерске способности које руководећи кадар мора да има. Комисија је стекла утисак да окривљени током рада исказује самовољу у односу на подређене извршиоце у Одељењу којим руководи и самим тим негативно утиче на запослене. Такође, да својим понашањем нарушава правила и принципе хијерархије у државној управи, услед недостатка вишег степена савесности и професионалности. Приликом одмеравања дисциплинске казне Комисија се руководила начелом да у управним стварима у којима је орган законом овлашћен да решава по слободној оцени, решење се мора донети у границама овлашћења и у складу са циљем у коме је то овлашћење дато. У озбир су узете све околности конкретног случаја, али без обзира што тужилац до сада није дисциплински кажњаван, превагнула је отежавајућа околност да је повреду дужности из радног односа учинио свесно и умишљајно, тим пре што је упознат као руководилац одељења да у хијерархијски уређеној државној служби функционисање зависи од поштовања радних обавеза и дисциплине сваког запосленог, да је дугогодишњи државни службеник, начелник и виши саветник код кога је требао бити присутан виши степен одговорности за обавезе које произлазе из рада, али је тај степен одговорности изостао његовом личном кривицом, услед чега је дошло до повреде радне обавезе, да је на описан начин исказао непоштовање према надређенима, да је својим понашањем као и конкретном повредом дужности из радног односа показао лош пример запосленима, што може негативно утицати на реализацију радних обавеза и процеса рада у целини. На основу свега изнетог, Комисија сматра да је тужилац учинио повреду дужности из радног односа извршењем дисциплинског дела које је предвиђено и санкционисано законским

одредбама, утврђеним Законом о државним службеницима, те је нарушио правила понашања која су резултат потребе радног процеса, којих се запослени морају придржавати на раду и у вези са радом, чинећи тако тежу повреду дужности из радног односа, из члана 109. став 1. тачка 1. Закона о државним службеницима, па му се изриче дисциплинска казна престанак радног односа, на основу члана 110. став 2. тачка 5. Закона о државним службеницима.

Одлучујући о жалби тужиоца, тужени је жалбу одбио, као неосновану, применом члана 144. Закона о државним службеницима, а у вези са чланом 170. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 18/16 и 95/18), нашавши да је првостепени орган правилно спровео поступак, потпуно и тачно утврдио чињенично стање као и да је при избору и одмеравању дисциплинске казне водио рачуна о степену одговорности тужиоца и субјективним и објективним околностима под којима је повреда дужности извршена и да је донео решење које је правилно и на закону засновано. Навод жалбе да је првостепени орган повредио одредбу члана 109. став 4. Закона о општем управном поступку оцењен је као неоснован јер је тужилац, појављивањем на јавној расправи, а претходно подносећи предлог да се иста одложи за четири дана од дана пријема позива, прихватио краћи рок, те у том смислу нема повреде закона на штету жалиоца. И навод жалбе да је првостепено решење донето супротно члану 10. Закона о општем управном поступку је оцењен као неоснован јер је увидом у ожалбено решење утврђено да је првостепени орган, након саслушања сведока из доказног закључка, правилно одлучио да нема основа за саслушање сведока предложених од стране тужиоца. На исти начин је оцењен и жалбени навод тужиоца да није саслушан нико од запослених у његовом одељењу јер је на записнику са јавне расправе констатовано да је саслушана И.И., шеф Одсека за мониторинг и стање квалитета ваздуха у Одељењу за контролу квалитета ваздуха, чији је начелник био тужилац. Осим тога, Комисија је приликом доношења одлуке у овој дисциплинској ствари имала у виду и наводе из недовршеног исказа тужиоца, датог на јавној расправи. Код оваквог стања ствари, тужени је оценио да је тужиоцу пружена могућност да оствари пуну правну и процесну заштиту својих права и интереса, те стога, право на одбрану и право да му се омогући да се изјасни о чињеницама и околностима које су од значаја за доношење решења нису били повређени у дисциплинском поступку.

Чланом 10. Закона о општем управном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 18/16 и 95/18) прописано је да је орган дужан да правилно, истинито и потпуно утврди све чињенице и околности које су од значаја за законито и правилно поступање у управној ствари (став 1); овлашћено службено лице одлучује по свом уверењу које чињенице узима као доказане, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа посебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка (став 2).

Чланом 109. истог закона прописано је да овлашћено службено лице заказује усмену расправу када у поступку учествују противне странке или када мора да се изврши увиђај или саслуша сведок или вештак (став 1); овлашћено службено лице може, по службеној дужности или на предлог странке, да закаже усмену расправу увек када је то корисно за разјашњење управне ствари (став 2); орган предузима све да се усмена расправа не одуговлачи и не одлаже и оконча на првом рочишту (став 3); орган је дужан да најмање осам дана пре рочишта позив достави странкама и другим лицима

чије је присуство потребно на рочишту; странци се доставља и поднесак који је дао повод за рочиште (став 4).

Чланом 114. став 4. Закона о државним службеницима (“Службени гласник РС, 79/05...95/18) прописано је да се на остала питања вођења дисциплинског поступка примењују одредбе закона којим се уређује општи управни поступак.

Полазећи од цитираних законских одредаба, Управни суд је нашао да се тужбом основано указује да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца. Ово стога што је првостепени орган усмену расправу одржао дана 13.11.2020. године, са почетком у 9,55 часова, а тужиоцу су позив за расправу, закључак о покретању дисциплинског поступка и доказни материјал достављени 12.11.2020. године, па је основан жалбени навод тужиоца, који је и поновљени навод тужбе, да је тужилац оваквим поступањем првостепеног органа био онемогућен да припреми адекватну одбрану. Осим тога, у ожалбеном решењу је констатовано да је Комисија на усменој расправи одлучила да нема основа за саслушање сведока предложених од стране тужиоца, међутим првостепени орган не даје образложење за овакву одлуку. У оспореном решењу тужени наводи да је првостепени орган, након саслушања сведока из доказног закључка правилно одлучио да нема основа за саслушање сведока предложених од стране тужиоца, такође не образлажући овакав закључак. Код оваквог чињеничног и правног стања ове управне ствари, суд налази да је ожалбено решење донето уз повреду одредаба члана 10. и 109. став 4. Закона о општем управном поступку, а како је тужени орган оспореним решењем пропустио да отклони повреду правила поступања које су учињене у поступку пред првостепеним органом, то Управни суд налази да из разлога датих у образложењу оспореног решења и доказа који се налазе у достављеним списима, не произлази правилност одлуке дате у диспозитиву и правилност закључка туженог да је ожалбено решење правилно и на закону засновано, чиме су учињене повреде правила поступања прописане Законом о општем управном поступку које су од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управне ствари, због чега их је у поновном поступку потребно отклонити.

Такође, из списка предмета и то закључка о покретању дисциплинског поступка број 116-04-2/2020-05 од 05.11.2020. године и првостепеног решења од 18.11.2020. године, произлази да опис радње теже повреде дужности из радног односа у диспозитиву закључка и првостепеног решења није исти, стога тужена оспореним решењем није могла да оцени да је првостепени орган правилно утврдио постојање елемената теже повреде дужности из радног односа из члана 109. став 1. тачка 1. Закона о државним службеницима (“Службени гласник РС, 79/05...95/18), будући да опис радње извршења наведене повреде, ни у првостепеном, а ни у оспореном решењу, не одговара опису радње извршења због које је вођен дисциплински поступак.

Осим изнетог, тужени у образложењу оспореног решења оцењује да је правилно у првостепеном поступку утврђено да је тужилац радњама описаним у диспозитиву ожалбеног решења учинио тежу повреду дужности из радног односа дефинисану одредбом члана 109. став 1. тачка 1. Закона о државним службеницима “неизвршавање или несавесно, неблаговремено или немарно извршавање послова или налога претпостављеном”. Међутим, суд налази да није било места оваквој оцени туженог органа, будући да је диспозитив првостепеног решења непотпун и нејасан, с

обзиром да се из диспозитива првостепеног решења, односно описа радње извршења, не види коју је конкретно тежу повреду дужности тужилац починио. Ово стога, јер је тужилац оглашен одговорним за тежу повреду дужности из радног односа из члана 109. став 1. тачка 1. Закона о државним службеницима (“Службени гласник РС, 79/05...95/18) - “неизвршавање или несавесно, неблаговремено или немарно извршавање послова или налога претпостављеном”, која повреда има више алтернативних радњи извршења, док се из диспозитива првостепеног решења не види коју је конкретно повреду тужилац починио. По оцени суда, тужени орган је оваквим поступањем пропустио да санкционише повреду одредбе члана 141. став 3. Закона о општем управном поступку, коју је учинио првостепени орган.

Приликом одлучивања, а поступајући сагласно одредби члана 27. Закона о заштити узбуњивача (“Службени гласник РС”, број 128/14), суд је имао у виду наводе тужбе којима је тужилац истакао да је вођење дисциплинског поступка који је резултирао дисциплинском мером престанка радног односа у вези са узбуњивањем којим су откривене информације о неправилностима у вези са неусклађивањем критеријума за мерење квалитета ваздуха, загађењем ваздуха у Бору и незаконитим прекорачењем емисија CO₂, али је нашао да тужилац није учинио вероватним да оспорено решење представља штетну радњу у вези са узбуњивањем. Међутим, како је оспорено решење туженог незаконито са напред изнетих разлога, то ће наводе тужиоца који се односе на узбуњивање тужени орган имати у виду у поновном поступку одлучивања.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде. Како би се у поновном поступку донело правилно и на закону засновано решење, тужени орган је обавезан да у поновном поступку поступи по правном схватању и примедбама суда, а у смислу одредбе члана 69. став 2. наведеног закона.

Одлучујући о захтеву тужиоца за накнаду трошкова управног спора суд је нашао да је основан, па је применом одредаба члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 150. став 2, 154, 155. и 163. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20), чије се одредбе сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде и тужиоцу је признао трошкове на име састава тужбе у износу од 16.500,00 динара, сагласно Тарифном броју 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”, бр. 121/12...37/21) као и трошкове судске таксе на тужбу у износу од 390,00 динара и судске таксе на одлуку у износу од 980,00 динара, сагласно Тарифном броју 28. и 29. Таксене тарифе Закона о судским таксама (“Службени гласник РС”, бр. 98/94...95/18), укупно 17.870,00 динара. На досуђени износ трошкова управног спора је сагласно одредбама члана 277. став 1, 278. и 324. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ”, бр. 29/78...57/89, „Службени лист СРЈ”, број 31/93 и „Службени гласник РС”, број 18/20), досуђена и законска затезна камата у складу са одредбом члана 3. Закона о затезној камати (“Службени гласник РС”, бр. 119/12), и то од дана истека рока за добровољно испуњење обавезе, који у овом случају износи 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде, па до исплате.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 09.05.2022. године, 14 У-уз 1/21

Записничар
Ивана Ивановић,с.р.

Председник већа-судија
Мира Стевић Капус,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЈХ